

מסורת הש"ס

(א) יצמות סא: קט. מסורות
 יט: (ט) (מסופת פ"ה ס"ד),
 ג: מסורות כ. (ד) ז"ל אט
 אהר. (ט) (שבוטס כד: יחמא
 טו: (שכט פו:). (ז) יחמא טו:
 (שכט פו:). (ז) (למקנ נמ:).
 (ח) (ויקל כג:). (ט) (וע"ש
 חס: ג"ה א"ן חס:).
 (י) (נסמס:). (י) (נ"י חס:
 שכת טו: ד"ה ח"ף גמח:
 ט' הוא ענין כפי עמלו. נ"ל
 וענין ר"מ, (ט) (וע"ש חס:
 חס: חולין ט' ד"ה לנחות,
 (ט) (וע"ש חס: יחמא טו: ד"ה
 דמקנ וכו').

תורה אור השלם

1. ולא יחללו את קדשי
 בני ישראל את אשר ירמו:
 לוי: ויקרא כב טו
 2. וילבש קללה כבודו
 ותבא כמים בקרבו ובשקט
 בעצמותיו:
 תהלים קט יח
 3. ואשה בן תהיה ובה דם
 יתה ובה בשרה: שבעת
 ימים תהיה בגדיתה וכל
 הגגע בה יקטא עד
 ויקרא טו ט
 4. ואשה אשר ישכב איש
 אתה שכבת דרך ורדעו
 במים שוטא עד הער:
 ויקרא טו יח

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שמה
 וכו' קדושו לחיו קדושו
 טעם:

גליון הש"ס

נבא דמי מיעוטא דביח
 הוא. ע"י שכת סה ע"א
 כרשי: ד"ה ואפילו:
 תוס' ד"ה ר"ב וכו' וזהו תוך
 דחזו מיעוטא דביחוטא וכו'.
 דמלמתי יצמות קט:

מוסף רש"י

איש רכוש כפרסה. ואם לא יחפון האיש (דברים כה) איש פוטרה
 בחליה ולא קטן. אלא מה טעם אין מיצמין ויגדלו יחד: סרים. ללו
 צר הקמת שם הוא ואינו מזהה ליבם וכן אילוניות וכיון דמייבס בלא
 מזה נושא אשת אחיו בחנם וערוה היא וצרכה: בעין בול. מקום:
קודם לאמה. יולדת נקבה טובלת
 ליו"ד וצתה ראתה ליום או ליומים
 שנולה והטבילה קודם לאמה משום
 מנע תרומה: עין בול וצית שערים
 מל"י. פומצדימא חוץ לארץ: משום
תרומת א"י. דמיפסלא נגגיעה: יולאה
 מגופו. כגון זכ וצתה ונדה: והני מילי
 בלחילה. כולה שמואל אמרה בצבורות
 צפ' הלוכה בהמה (דף כו). ואפי' זכ
 ונדה לא פסלי לה נגגיעה: לפוסה
שמן של תרומה. דסיכה כחילה
 ובאכילה קאמרין דתרומת חו"ל
 אסורה לנדה: דפינא. דסיכה
 כחילה: ולא יחללו. צפרשת אזהרת
 טמאים בתרומה כמי: לנפוס אס
 הפך. בכלל בקדשים לא יאכל עד
 אשר יטהר. שמה בכלל אכילה
 דמצי (דברים יד) ואכלת מעשר דגן
 וגו' תירוש חמרה הוא וקרי ליה
 אכילה: וטבא כמים וגו'. קבלה
 גרשע קאי: א"ה. דחייס למיעוטא:
ידון נמי. ליעמו כולו מעריסקת:
אשה ואשה. לרבות קטנה דמפרש:
מפרשי לכו. ממוג קדשים: ואשה
כי סהיה וזה וגו'. נדה משמע
 קרא דמצי (ויקרא טו) שצעת ימים
 תהיה נדמה: ורמיהו אשה. ואשה
 אשר ישכב איש אותה שכתב ורע (שם):
נציא. שמתמאה צדיא אדם מגזרת
 הכתוב דמצי וטמאו ולא משום נוגעת
 שכתב ורע הוא שהרי מגע צית
 הסתרים הוא ואינו מנומא: הלכא
נינהו. לענין נדה צת יוס אחד
 לענין ציה צת ג' דברים הללו הלכה
 למשה מסיני אש דמפרש ואזיל דחל
 מנייהו הלכא: הי קרא וכו' הלכא.
 כלומר מצי קרא חל מנייהו משתמע
 הי מנייהו משתמע מקרא בלא הלכא
 והי מנייהו אכטריך הלכא: קרא
סממא כסיב. כיון דו"ו לרבויה אתא
 כל שהיא אשה משמע צת יוס אחד
 אצל צת ג' לא משמע מנייה טפי
 מצת צ' או צת ד': אלא צת ג'. לענין
 ציה הלכא דמקרא לא משתמע
 ורצון אסמכתא בעלמא אסמכה
 וצת יוס א' לנדה משתמע מקרא:
ומאחר. צדיא צת ג' הלכה למשה
 מסיני היא ומקרא לא משתמע עיקר
 קרא דו"ו יתירא למאי אתא:
 למעוטי

שמוא תמצא אילוניות. וא"ת ותמיבס ממה נפשך דאם אילוניות היא
 לרבותיה מותרות משום דלא היא צר ערוה ומירך ר"ת דהכא איירי דקצבל עלויה אחיו וכו' הא
 (פנהדין דף טו): ואין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן אמאי חיישין שמה ימלא סרים ויבדקיה אס
 עושה כיפה כשמשתין או אחד משאר סימנין
 דלמר בהערל (יצמות דף פ): ואיכא למ"ד הסם דלא הוא סרים עד שיהו צו כל סימני סרים וי"ל
והמבילה קודם לאמה. ומשום שראתה דאי משום שנגעה בזה שמתמאה לידה א"כ מאי אשמעינן כל ולדות נמי טמאין. וצפרק עד
 כמה (בכורות דף כו). דקאמר גבי חלה דמאכילתו לכהן קטן ה"ה לכהן גדול שטבל דמשמע הכא: **שתייה בבבא**
אביא. וא"ת צפרק העור והרעוב (חולין דף קכ). גבי חלב למה לי כל נפש לרבות שמה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהותך שמה חלבי:
ובשמן בעצמותיו. ואם תאמר דמעיקרא מיימי מן התורה והדר מיימי אסמכתא צפרק ר"ע (שכת דף פו). תנן דסיכה ציה"כ אסור
 אפי"ר שאין ראיה לצד זכר לצד שגאמר וצבא כמים בקרבו ואומר רבינו תם דקרא דלא יחללו נמי אסמכתא הוא צפרק
 הגשפין (פנהדין דף פג). דרשין מנייה דעלל צפרק קמא דצמים (דף ג): מדרש לדרשא אחרייה ומדאורייה לא הוא קצ כשותה
 וכן לענין יוה"כ ודע דאין חייבין כרת אלא אוכל ושותה בלבד ואמר נמי צפרק בשרא דיומא (דף עו): מי שיש לו חטטין צראשו סך
 כדרכו ואינו חושש ועוד אומר ר"ת דדוקא סיכה שמן אסמכה רצון אקרא ואסור מדרבנן אצל סיכה של שומן חזיר ושל חלב שריא
 וצפרק כל שעה (פסחים דף כד): אמר המניח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אצל אסור הוא משום דאסור בהנאה משמע אצל
 חלב דעלמא אפילו אסורא ליכא: **א"י** גרס הלכא הוא א"ש דלא הוא הלכא אלא חלד ומיהו ברוב ספרים גרס נינהו היינו
 לפי שלא פירש רבא הי קרא והי הלכא כלומר אחד מן הפסוקים וא"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכרים דלקמן ובסוף הישן (פוסה דף
 כה) גבי אורח להוילא את הנשים קאמר הלכא נינהו אפי"ר דליכא אלא חלד: (שייך לע"ז) **לנקבה ב"ה** שהיא בין גדולה בין קטנה.
 וקרא דואשה דזהא אחי אחריות ומעיינות דמזרע ומזרעת ריין לומר דמפיק ריין לומר דמפיק ריין לומר דמפיק ריין לומר דמפיק ריין לומר
 משמעמי מהאי קרא דלא לקמן אמר אצי מדקאמר ר' יוסי זאת תורת הזכר דאין בין קטן אימור לזכר לרבות מעיינות:

בנות כותים פרק רביעי נדה

לב.

רבי מאיר היא. תימה דמשמע דמתני' (לעיל דף לא): **בנות כותים**
 נדות מעריסקת לא אחיא כרצנן אלא כרצי מאיר דחייס
 למיעוטא וסבד דכותים גרי אמת הן כדמוכה פ' שור שנגד ד' וכו'
 (ב"ק נח): אצל לרצנן דלא חיישי למיעוטא לא הוו נדות מעריסקת ולא
 לר' יוסי אפי"ר דחייס למיעוטא צפרק
 אלמנה (יצמות דף עו): יין דקסבד כותים
 גרי אריות הן כדמוכה צמנחות צפרק
 רבי ישמעאל (דף עו): דקאמר תורמין
 משל י (וישראל) על של עובדי כוכבים
 ואם כן כותים לא מטמאו צנדות
 כדאמר לקמן צנות ישראל מטמאין
 ציזה ואין עובדי כוכבים מטמאים
 ציזה ומיהו וזה צנות כותים דהוו
 נדות מעריסקת הוו מ"ח דבר צפ"ק
 דצנת (דף יג): משמע דליכא מאן
 דפליג על י"ח דבר ומשמע הסם
 (דף יז): דהוי מ"ח דבר לכ"ע וי"ל
 דאפי' רצנן דלא חיישי למיעוטא
 ואפילו גרי אריות הן שזינהו רצנן
 נדות מעריסקת וגורו עליהם טומאה
 כדי שלא יטעמו בהן כמו שגזרו על
 צת עובד כוכבים וא"ת אס כן
 אמאי מוקי לה כר"מ ומשום דחייס
 למיעוטא לוקמיה כר"ע ומשום דחייס
 דר"מ נמי אית ליה טעמא דמיעוטא
 דלמר צפ' ד' וכו' (ב"ק דף נח): קנסא
 דקנים ר"מ צממונא כדי שלא יטעמו
 בהן וי"ל משום דע"כ מתני' לית ליה
 טעמא דמיעוטא אלא משום חשש ראייה
 דקדמי לפי שישצות על כל דם
 ודם הוא דל"ר יוס מעשה בעין בול
 והטבילה קודם למ"ח אפי"ר דעממא
 דרבי יוסי משום טימוע הו"ך להציא
 ראייה דשית הוא שראות הן בקטנותן
 דאי לאו הכי הוי כחוסא וטולא
 למיגור צה נדות וא"ת לר"מ דחייס
 למיעוטא וקסבד דכותים גרי אמת
 הן א"כ הוו נדות מעריסקת מן התורה
 ולמה מני לא מ"ח דבר וי"ל דמסתמא
 לא ראתה מיד אחר ההולדה רגע
 אחד א"כ אוקמה צחוקת שלא ראתה
 וסמוך רוצא דלא חזו לחזקה שלא
 ראתה וכו' והו"ה הנך דחזו מיעוטא
 דמיעוטא ולא מטמו מדאורייתא אלא
 מדרבנן הוא דגזרו עליהם מ"ח דבר
 וא"ת ולר' יוסי דגרי אריות הן אמאי
 גזרו צנותים דהוו נדות מעריסקת
 וצנת עובד כוכבים לא גזרו עד צת
 ג' שנים כדאמרין התם ויש לומר
 דהחמירו צנותים דעבדי קלת מלות
 ולא דדילי ישראל מנייהו וגורו עליהם
 מעריסקת דלא לימי וליעטמו בהן אצל
 מעובדי כוכבים הוו צדילי טובא ולא
 גזרו עלייהו עד דליהוי ראיות לציאה

וכולן שנמלאו אילוניות
 וכו' ויש לומר דאין חייבין כרת אלא אוכל ושותה בלבד ואמר נמי צפרק בשרא דיומא (דף עו): מי שיש לו חטטין צראשו סך
 כדרכו ואינו חושש ועוד אומר ר"ת דדוקא סיכה שמן אסמכה רצון אקרא ואסור מדרבנן אצל סיכה של שומן חזיר ושל חלב שריא
 וצפרק כל שעה (פסחים דף כד): אמר המניח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אצל אסור הוא משום דאסור בהנאה משמע אצל
 חלב דעלמא אפילו אסורא ליכא: **א"י** גרס הלכא הוא א"ש דלא הוא הלכא אלא חלד ומיהו ברוב ספרים גרס נינהו היינו
 לפי שלא פירש רבא הי קרא והי הלכא כלומר אחד מן הפסוקים וא"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכרים דלקמן ובסוף הישן (פוסה דף
 כה) גבי אורח להוילא את הנשים קאמר הלכא נינהו אפי"ר דליכא אלא חלד: (שייך לע"ז) **לנקבה ב"ה** שהיא בין גדולה בין קטנה.
 וקרא דואשה דזהא אחייהו אחריות ומעיינות דמזרע ומזרעת ריין לומר דמפיק ריין לומר דמפיק ריין לומר דמפיק ריין לומר דמפיק ריין לומר
 משמעמי מהאי קרא דלא לקמן אמר אצי מדקאמר ר' יוסי זאת תורת הזכר דאין בין קטן אימור לזכר לרבות מעיינות:

למעוטי

עין משפט נר מצוה

ב א מ"י פ"א מהלכות יבוס
 הלכה טו ז (ז) (ז) (ז) (ז) (ז)
 נג טו"ש א"ה"ע סימן קסו
 פס"ק ג' ד'
 ג ב מ"י שם טו"ש שם
 פס"ק א"ה"ע ד'
 ד ג מ"י פ"ז מהלכות
 תרומות הל' ז וצ"ב
 א"לס"ס פסחים פ"ג דף
 קמ"ז:
 ה ד מ"י שם פ"י הל' ג
 ופ"א הל' א'
 ו ה מ"י פ"ז מהלכות
 אסורי ביאה הלכה א'
 ופ"א מהלכות מנאכלי משכב
 ומשכב הלכה ג'
 ו מ"י שם (טו"ש א"ה"ע פ'
 ו פ"ט ע' ופ"י קסו פ"ז ד':

תוס' הרא"ש

לפרושי ודון וישובת על כל
 דם ודם ואי אית לן טעמא
 דטימות אפילו בראי לא
 חזו גזרו עליהם: והטבילה
 קודם לאמה. ותומא דילמא
 משמע גזרעה באמה וי"ל
 דא"כ כולה נמי א"צ למה
 לטבול משום גגע א"א
 לטבול חזק מאמה: א"ן
 דחולין ד' דשא אכל עלה
 של ירק בבית שאן וע"י כן
 התייר רבי כל בית שאן
 אילמא דאין תרומה ודחגת
 בחוצה לארץ וי"ל דהתם
 בדמאי שאינו נוגח בחוצה
 לארץ וכן הוהי בצצר לאו
 היינו בצרה ב' ב' בתרא
 דע"ז: ואביצית אימא
 מהכא ותבא כמים בקרבו
 כ"י. לאו דרשא מגורה היא
 אלא אסמכתא בעלמא
 דרשבתי פ"ק ר' עקיבא
 קאמר עלה אף על פל פ' שאין
 ראייה דלבר ובר לבר משום
 דברותיה משמעין קרא
 כדאמרין פ' בתרא דיומא
 מה שמן מאבאי כר תימה
 דמיתו קרא
 מדאורייתא מיתו קרא
 דאסמכתא ואומר ר"ת
 דקרא (קרא) נמי אסמכתא
 ליה דלכמה דרשות דרשין
 הוא בפ"ק דבבחי דרשין
 מיניה דאין חולין מחללין
 קדשים ועוד ליפנין מיניה
 דטבל מביה ומדאוריית'
 לא הוי קצ כשותה וזה דתנן
 במס' תרומות דסך שמן של
 תרומה מילט קרן וחומשו
 היינו מדרבנן וכן לענין יוס
 הכיפורים אמרין דאיתו
 חייב כרת אלא אוכל ושותה
 ואמרין נמי דא' בתרא
 דיומא דמי שיש לו חטטין
 בראשו סך כדרכו ואינו
 חושש ואי הוה סיכה
 מדאורייתא לא הוה
 מקילין ביה כולי האי וכל
 אסמכתא הכפורים
 אסמכתא בעלמא נינהו
 ואומר עוד ר"ת דקרא סיכה
 של שמן אסמכה אקרא
 ואסורא אבל סיכה של
 שומן חזיר או חלב שריא.
 הלכא ניהו גרס ואי גרס
 נינהו לפי שלא פ"י הי
 הלכא וזו קרא שייך לומר
 נינהו כלומר מאחד מאלו
 השנים: